

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 54/2019-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Babčaníkom, Alžbetin Dvor 1348, Miloslavov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 15 C 2/2011-261 zo 7. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDACTED], na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 15 C 2/2011-261 zo 7. marca 2018 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Košice I č. k. 15 C 2/2011-261 zo 7. marca 2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a t o m u t o s ú d u n a d ě l š i e k o n a n i e .

3. Okresný súd Košice I je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], trovy konania v sume 390,50 € (slovom tristodeväťdesiat eur a päťdesiat centov) na účet jej právneho zástupcu Mgr. Martina Babčaníka, Alžbetin Dvor 1348, Miloslavov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 54/2019-9 z 22. októbra 2019 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 C 2/2011-261 zo 7. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vo veci samej vystupovala sťažovateľka ako žalobca proti žalovanému, ktorým bol súdny exekútor, neskôr proti jeho právnym nástupcom – žalovaným v 1. až 6. rade, o zaplatenie sumy 19 916,35 € s príslušenstvom z dôvodu uplatnenia náhrady škody sťažovateľky v dôsledku toho, že súdny exekútor po skončení exekúcie nevyúčtoval trovy exekúcie a nevrátil nespotrebované preddavky na trovy exekúcie oprávnenému. Konanie bolo vedené na okresnom súde a ukončené zamietnutím žaloby v celom rozsahu z dôvodu premlčania nároku, čo bolo potvrdené v odvolacom konaní Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), pričom sťažovateľka rozsudok krajského súdu neúspešne napadla aj dovolaním na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Na základe toho bolo následne

okresným súdom rozhodnuté o náhrade trov konania, a to tak, že uznesením okresného súdu č. k. 15 C 2/2011-231 zo 16. januára 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) bol žalovaným priznaný nárok na náhradu trov konania v plnej výške 12 631,38 €. Proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka na okresnom súde sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením okresného súdu tak, že ju zamietol.

3. Sťažovateľka uviedla, že ešte pred vydaním uznesenia vyššieho súdneho úradníka dala okresnému súdu písomné podanie z 11. augusta 2017, v ktorom sa vyjadrila k nároku na náhradu trov konania. Ďalej uviedla: „*Sťažovateľ okrem iného upozornil konajúci súd, že vo vzťahu k maloletým účastníkom nebola súdu predložená platná plná moc, keďže plnou mocou zo dňa 19.09.2011, na ktorú sa v tejto súvislosti právna zástupkyňa odvoláva, bola právna zástupkyňa splnomocnená len na zastupovanie [REDAKOVANÉ] (ako splnomocniteľ je výslovne a nespochybniteľne označená len [REDAKOVANÉ]) a nie aj na zastupovanie jej maloletých detí (mal. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]). Sťažovateľ zdôraznil, že ak právna zástupkyňa v čase uskutočnenia úkonov nepreukázala súdu oprávnenie zastupovať maloletých účastníkov konania platnou plnou mocou, táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu Sťažovateľa a Sťažovateľ nemôže byť zaviazaný na náhradu trov, ktorých vznik nebol preukázaný. Sťažovateľ tiež upozorňoval súd, že pokiaľ si žalovaní uplatnili náhradu za zaplatený súdny poplatok, tento nemožno považovať za výdavok účelne vynaložený na obranu práva. Konanie vo veci samej bolo totiž konaním o náhradu škody pôsobenej orgánom verejnej moci a teda oslobodené od platenia súdnych poplatkov. Skutočnosť, že žalovaný [REDAKOVANÉ] zaplatil súdny poplatok, ktorý platiť nemusel a že v súlade so všeobecne platnou povinnosťou starostlivosti riadneho hospodára nepožiadal súd riadne a včas o vrátenie bezdôvodne zaplateného poplatku, nemôže byť na ťarchu Sťažovateľa a Sťažovateľ nemôže byť zaviazaný k náhrade tohto bezdôvodne zaplateného súdneho poplatku.“ Dodala, že v rámci priznania náhrady trov konania žalovaným bola sťažovateľka uznesením vyššieho súdneho úradníka zaviazaná na náhradu trov konania, aj pokiaľ išlo o právne zastúpenie uvádzaných maloletých ako žalovaných v 2. a 3. rade, ako aj na náhradu zaplateného uvádzaného súdneho poplatku vo výške 1 194,98 €.*

4. Ako ďalej uviedla, v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorým bola sťažovateľkina sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zamietnutá, sa okresný súd k jej uvedeným výhradám nijak nevyjadril. Dodala, že bolo povinnosťou právnej zástupkyne preukázať súdu jej oprávnenie konať za účastníkov konania, v tomto prípade za maloletých ako žalovaných v 2. a 3. rade, už v čase uskutočnenia úkonov, a preto možno vyčísliť trovy právneho zastúpenia len vo vzťahu k zastúpeniu tých účastníkov konania, vo vzťahu ku ktorým bola súdu preukázanú platnú plnú moc už v čase uskutočnenia úkonov, a nemožno akceptovať dodatočné doloženie plnej moci po skončení konania. Ďalej dodala, že v prípade náhrady trov za zaplatený súdny poplatok okresný súd upozorňovala na účelnosť vynaložených trov konania a tiež opakovane upozorňovala, že išlo o konanie o náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci a ako také bolo podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) od platenia súdnych poplatkov oslobodené. Doplnila, že tento poplatok nebol pôvodný žalovaný povinný zaplatiť, a ak ho zaplatil, v súlade s § 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch mohol a mal požiadať o jeho vrátenie, tak ako to urobila aj sťažovateľka, resp. v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia mal o vrátení bezdôvodne zaplateného súdneho poplatku rozhodnúť okresný súd ex offo.

5. V závere sťažovateľka uviedla, že napadnuté uznesenie okresného súdu neobsahuje žiadne vysvetlenie, ako okresný súd posúdil jej právne argumenty, a pre absenciu riadneho odôvodnenia sa javí ako svojvoľné. Dodala, že v ňom absentuje riadne odôvodnenie, ako sa okresný súd vysporiadal s jej námietkami týkajúcimi sa priznania náhrady trov právneho zastúpenia vo vzťahu k maloletým ako žalovaným v 2. a 3. rade bez preukázania ich vzniku, ako aj vo vzťahu k zaplatenému súdному poplatku žalovaného bez preukázania jeho účelnosti.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách uznesením Okresného súdu Košice I. zo dňa 07.03.2018, č.k. 15C/2/2011-261, porušené BOLO.

2. Uznesenie Okresného súdu Košice I. zo dňa 07.03.2018, č.k. 15C/2/2011-261 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Košice I. na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Košice I. je povinný zaplatiť spoločnosti [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania vo výške 390,50 Eur.“

II.

Vyjadrenie okresného súdu a písomné stanovisko sťažovateľky

7. Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu z 25. októbra 2019 vyjadril k ústavnej sťažnosti prípisom sp. zn. 1 Spr V 639/2019 z 20. novembra 2019, ktorý bol ústavnému súdu doručený 26. novembra 2019. V predmetnom vyjadrení predseda okresného súdu po zrekapitulovaní priebehu konania uviedol:

„Predseda súdu ako orgán riadenia a správy súdu nemôže preskúmať zákonnosť rozhodnutia súdu v konkrétnej veci. Existencia opravných prostriedkov slúži na prípadnú nápravu rozhodnutia, preto som toho názoru, že pokiaľ sa nepreukáže opak, platí, že rozhodnutie súdu je zákonné.“

Súčasne predseda okresného súdu oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

8. Ústavný súd listom zo 7. januára 2020 zaslal vyjadrenie okresného súdu právnenému zástupcovi sťažovateľky s možnosťou zaujatia stanoviska v lehote 14 dní od doručenia prípisu. Právny zástupca sťažovateľky sa k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 14. januára 2020, v ktorom uviedol, že vo vyjadrení okresného súdu absentuje vyjadrenie sa k vecnej stránke sťažovateľkou namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, dodal, že vo svojom vyjadrení sa okresný súd obmedzil len na opísanie procesných úkonov. Ďalej uviedol, že vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka v plnom rozsahu pridržiava svojich vyjadrení uvedených v podanej ústavnej sťažnosti a trvajú na tom, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu

sťažovateľkinho uvedeného základného práva podľa ústavy, ako aj jej práva podľa dohovoru, a to v dôsledku absencie riadneho odôvodnenia vo vzťahu k podstatným právnym argumentom sťažovateľky, zjavnej arbitrárnosti a svojvôle. Zároveň právny zástupca sťažovateľky oznámil, že sťažovateľka súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

9. Ústavný súd v súlade s ustanovením § 126 zákona o ústavnom súde 28. októbra 2019 zaslal zúčastneným osobám, v konaní vo veci samej žalovaní v 1. až 6. rade, upovedomenie o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky a zároveň ich poučil, že majú právo sa k nej vyjadriť, na čo im stanovil lehotu 10 dní od doručenia upovedomenia. Zúčastnené osoby svoje právo podať vyjadrenie k podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyužili.

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu došiel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným

rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah...

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 už citovaný zákon o ústavnom súde, ktorý sa pri zachovaní právnych účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, použije aj na konania začaté do 28. februára 2019 (§ 246 ods. 1 a 2).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu. Sťažovateľka namietala, že v napadnutom uznesení okresného súdu absentuje riadne odôvodnenie, ako sa okresný súd vysporiadal s jej námietkami týkajúcimi sa priznania náhrady trov právneho zastúpenia vo vzťahu k maloletým ako žalovaným v 2. a 3. rade bez preukázania ich vzniku, pretože podľa tvrdení sťažovateľky absentuje splnomocnenie pre právneho zástupcu na ich zastupovanie v konaní a toto nebolo v čase vykonávania úkonov

preukázané, ako aj vo vzťahu k zaplatenému súdnemu poplatku žalovaného bez preukázania jeho účelnosti. Namietala, že napadnuté uznesenie okresného súdu neobsahuje žiadne vysvetlenie, ako okresný súd posúdil jej právne argumenty týkajúce sa uvedených skutočností, a pre absenciu riadneho odôvodnenia ho považuje za svojvoľné.

17. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

18. Článok 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (III. ÚS 298/2018).

19. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (I. ÚS 218/2019).

20. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (III. ÚS 314/2018).

21. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

22. Úlohou ústavného súdu bolo v danej veci preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade sťažovateľky dodržané a či sa náležité posúdenie jej veci zároveň odrazilo aj v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých pre vec právne a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu.

23. Ako už bolo uvedené, sťažovateľka v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka namietala priznanie náhrady trov právneho zastúpenia vo vzťahu k maloletým ako žalovaným v 2. a 3. rade bez preukázania ich vzniku, pretože podľa tvrdení sťažovateľky absentuje splnomocnenie pre právneho zástupcu na ich zastupovanie v konaní a toto nebolo v čase vykonávania úkonov preukázané, ako aj vo vzťahu k zaplatenému súdnemu poplatku žalovaného bez preukázania jeho účelnosti. Okresný súd však v napadnutom uznesení okresného súdu len stroho skonštatoval: „*Po preštudovaní spisu...*

má za to, že v uvedených bodoch, pri výpočte trov právneho zastúpenia žalovaného, postupovala vyššia súdna úradníčka správne a v plnom rozsahu na uvedený postup poukazuje. Súd prvej inštancie právne úkony... riadne definoval a preukázal aj dôvod, na základe ktorého došlo k právnemu zastúpeniu žalovaného. Trovy konania, ktoré je žalobca povinný nahradiť žalovaným, predstavujú účelne vynaložené trovy konania... Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody a citované zákonné ustanovenia súd sťažnosť žalobcu zamietol.“ Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu, ako aj námietok uplatnených zo strany sťažovateľky musí konštatovať, že v ňom absentuje náležité zodpovedanie a vysporiadanie sa s uplatnenými námietkami zo strany sťažovateľky, čo bolo v danom prípade povinnosťou zo strany okresného súdu. Okresný súd len skonštatoval správnosť záverov vydaného uznesenia vyššieho súdneho úradníka. Sťažovateľka pritom uviedla podstatné tvrdenia, ktoré si zasluhovali pozornosť okresného súdu. Posúdenie veci sa tak zo strany okresného súdu neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, čo sa v konečnom dôsledku odrazilo v takom závažnom nedostatku napadnutého uznesenia okresného súdu, ktoré zakladá namietané porušenie sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Skutočnosť, že ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba výnimočne, ešte neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. Ústavný súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018) a tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010) (IV. ÚS 513/2018).

25. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj k porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).

V.

Zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a ústavný príkaz opätovného konania vo veci

26. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

27. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu.

Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

28. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

VI.

Trovy konania

29. Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní vedenom pred ústavným súdom.

30. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

31. Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

32. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2017, ktorá bola 921 €, keďže ústavný súd priznal náhradu trov konania za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastupovania a podanie ústavnej sťažnosti), ktoré boli vykonané v roku 2018. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2018 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky predstavuje sumu 153,50 €. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 9,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 162,71 € za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2018. Keďže právny zástupca sťažovateľky je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola navýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH tak v konaní pred ústavným súdom predstavujú celkovú sumu 390,50 € (bod 3 výroku tohto rozhodnutia). Podanie právneho zástupcu sťažovateľky ústavnému súdu doručené 14. januára 2020 neobsahovalo žiadne nové skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu, preto ústavný súd odmenu zaň nepriznal.

33. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu